

Kvindelig Selvfølelse.

I sin Afhandling om Schopenhaner skriver Dr. Georg Brandes: »Han havde en uhyre Selvfølelse og deraf følgende ubegrænset Hensynsløshed «

Denne Sætning vækker mange Tanker. Mon det virkelig er rigtigt, at »ubegrænset Hensynsløshed« kan tilskrives Selvfølelse? Mon Hensynsløshed ikke snarere har sin Rod i Selviskhed, blandet med Forfængelighed og Hovmod? Mon ikke Selvfølelse snarere betinger Hensynsfuldhed? Et ydmygt Menneske kan være selvfølelsende, men aldrig hensynsløst. Man kan føle sig lille og ubetydelig og dog være sig sin Ret som Individualitet fuldt bevidst. Jo mere fin og sand Selvfølelse man har, jo villigere vil man være til at indrømme andre deres Ret, altsaa desto hensynsfuldere vil man være.

Selvfølelse er ligesaa berettiget og kan være ligesaa udpræget hos den ubetydelige som hos den fremragende. Naar denne sidste viser sig hensynsløs, er det ikke Selvfølelse, der driver ham, men uberettigede Krav og Fordringer, begrundede paa Omgivelsernes Underlegenhed.

Selvfølelse er den første Betingelse for en virkelig menneskelig Eksistens.

Den skaber ikke Hensynsløshed, men ud af den vokser meget mere en dyb og inderlig Forstaaelse af alt, hvad der er menneskelig Værdighed, en Respekt for det menneskelige saavel hos andre som hos en selv.

Paa Basis af en Misforstaaelse af Selvfølelsens Væsen har Kvindelighedsidealet i Tidernes Løb udviklet sig, lige